

Sabīnes Olskēvičas
6.⁴ klases skolnieces
Jelgavas Spēdķa ģimnāzijā

Das notika Jelgavas pili

Jelgava, 2002

Tas notika Zeltavas pilī

Bija jauka pavasara pēcpusdiena, kad divas draudzenes airgāja pastaigā pa Zeltavas pils parku. Gaisā patīkami viļņoja spēkpilnā pavasara dūša — jaunā zālīte ar mīlīgu apņēmību stiepa plaukstīņas pretī spožajai saulītei, pumpuri plērdami pušu savus apvalciņus, gaistošam, īsam lidojumam atdeva reibinošu aromātu. Uzsapņot jautri trallināja putniņi, vērtēdami par nemitīgi pieaugošo dabas kustību.

Abas meitenes — Samanta un Luīze — priecājās par šo brīvību. Dziedādamas delveres lēksoja apkārt parka kokiem, tad abas aizvēra acis un griezās rīņā un rīņā Plaukš!!! Luīze iekrita pils parka dūņā. Nu viss prieks bija vājā. Slapjās kājas drīz vien sāka salt un arī pavasara vējēlis pieņēma spēkā. Nebija vairs jautrības arī viss apkārt likās pelēks un drūms. Pat viens no pirmajiem krāšņajiem taurētiņiem cēkcentās Luīzi uzmundcināt, pakutinot masās degunteli. Bet nekā nelīdzēja, un piedevām vēl nerātņais pavasara lietutiņš bija pārvilcis delverēm savu pelēko mētelīti un sācis pakšķināt uz tikko izplaukušajām lapiņām un virs citur.

Samanta un Luīze bija pārpējušas parlēpties zem koka, kad lietus pieņēma spēkā.

Kad meitenēm jau bija kļuvis parīdam vējš,

viņas pamatīja vēl kādu cilvēku staigājam pa pils parku tādā laikā. Tas bija dārznieks, kurš devās parakstīt lietū atstātajai zāles pļaujamajai maīnai. Meitenes bija apmulsušas, tāpēc neko neteica, taču, nākdams atpakaļ, dārznieks viņas pamatīja un, apvaicājies, kādēļ abas tur atradās, aicināja nākt uz pili papildoties un nogaidīt, kamēr lietū beigsies.

Nonākušas pili, meitenes bija pārsteigtas par to, cik spēcīga vēstures aura strāvoja no biezajām mūra sienām. Tās stāstīja tik daudzus noslēpumus, kurus diemžēl neviens nesaprata. Dārznieks stāstīja, ka Jelgavas pilij, kā jau visām, ir savs speciāls, kas sagādā un rūpējas par to apglabāto hercogu dvēseļu mieru, kā arī klūst par katra LLU studenta dvēseļu sargiem.

Dārznieks, kuru sauca Donalds, aizgāja savās domāšanās, un meitenes palika vienas. Viņas staigāja pa mīkstajiem, tukšajiem un noslēpumainajiem gaitenītiem un drīz izdzirdēja kādu kakāti interesmīgi raudot. Viņas gāja skaņas virzienā un nonāca pie smagām ozolkoka durvīm. Bija pavisam bailīgi, bet Samanta tomēr durvis atvēra. Aiz tām glīti rindījās bija sakārtoti tādi kā rāķi tikai ļoti gresni — akmeņi un drebēni kalti. Samanta piegāja tuvak un izbrīnījās, ka tie ir sarksoņģi un ka tur gul, hercogi, kuru dvēseles sargā pils speciāli. Kā meitenēm gribējās, lai arī viņām būtu

savi spociņi!

Pēšņi atkal zēli ieņaudzējās kakūtis. Viņa aste bija iesprūduši mūra sienas plaisā, un nabadziņš netika prom. Meitenes palīdzēja kakēnam tikt brīvībā un samīdēja to.

„Ak te jūs esat!” pēšņi atskanēja dārznieka balsi.

„Mēs tikai....”, Luīze mēģināja izskaidrot.

„Nekas, nekas. Je tiešām ir ļoti nosēpumaina aura, un, par katru, jūs esat atradušas mūsu pazudušo kakēnu. Mēs viņu atradām parkā. Bija sakāvis ar kādu suni vai kaķi, domājām, ka nebūs dzīvotājs, bet bija zēl atstāt. Tagad viņš kļuvis par mūsu acurangu, jo pils gaisotne viņu izglāba. Mums viņi darbi sāka veikties labāk, kad bijām parūpējušies ^{par} keizaru. Tā mēs ~~hijām~~ ^{hijām} cām kakēnu. Šķiet, jūs viņam patīkat. Tā ir laba zīme. Par to, ka nācāt viņam palīgā, mums jums jāiedod šī vecā grāmata. Glabāji, un tā jums neris laimi, saglabās jūsu nādis kristāltīras un, ticiet man, tas ir liels dārgums.

Kuļon atkal rautīte savu smaidi staro pār mums un visu pasauli, tāpēc ticiet vien mājās.

„Paldies!” teica Samanta „Mēs noteikti sagādāsim grāmatu!”

Un abām dvēselītēm bija sargi, kas neļāva ļaundarim, slimībām un bēdām traucēt viņu lidojumu.